

FAKULTET DRAMSKIH UMETNOSTI

Naučnom veću Fakulteta dramskih umetnosti

Izveštaj komisije za ocenu i odbranu doktorske disertacije „Programsko-produkciono modelovanje obrazovnog programa Televizije Beograd u periodu od 1964. do 1980. godine, kao paradigma društveno opravdane i medijski uspešne edukacije“ kandidata mr Miroslava Colića

Komisija za ocenu i odbranu doktorske disertacije „**Programsko-produkciono modelovanje obrazovnog programa Televizije Beograd u periodu od 1964. do 1980. godine, kao paradigma društveno opravdane i medijski uspešne edukacije**“ kandidata mr Miroslava Colić, radila je u sastavu: dr Nikola Maričić, red. prof. FDU, dr Dragan Veselinović, red. prof. FDU, dr Ljiljana Bogoeva Sedlar, red. prof. FDU u penziji, dr Irena Ristić, docent i dr Mirjana Nikolić, red. prof. – mentor.

Svaki od članova komisije je detaljno pročitao i analizirao tekst disertacije nakon čega je organizovan sastanak na kome su, u konstruktivnoj diskusiji, izneta zapažanja koja su predstavljenja u ovom izveštaju.

Biografski podaci kandidata

Miroslav Colić (1972) rođen je u Beogradu gde je završio osnovnu i srednju školu. Studije na Katedri za filmsku i tv produkciju FDU započeo je 1995. godine, a završio u septembru 2000. godine kada je uspešno odbranio diplomski rad. Zvanje magistra nauka o dramskim umetnostima iz oblasti Produkcija dramskih umetnosti – film, stekao je na istom Fakultetu u septembru 2008. godine, uspešno odbranivši magistarsku tezu pod naslovom „Legislativni aspekt emitovanja TV programa u Sjedinjenim Američkim Državama“.

U periodu od 1992. do 1995. godine, angažovan kao novinar (voditelj *Dnevnika*) u redakciji – Vesti na engleskom jeziku (Satelitski program, TV Beograd, RTS). U periodu od 2001. do 2003. godine, stiče profesionalna iskustva u domenu distribucije filmova. Od 2004. godine, honorarno je angažovan na projektima iz oblasti kulture i medija (freelancer). Godine 2013. imenovan za člana Nadzornog odbora Filmskog centra Srbije (FCS). U periodu od 2008. do 2010. godine, pedagoško iskustvo sticao je na Fakultetu za kulturu i medije u Beogradu gde je bio angažovan kao asistent na predmetima Sociologija kulture i umetnosti i Sociologija masovnih komunikacija (naučna oblast: Teorija i filozofija umetnosti).

Objavio je niz naučnih i stručno–teorijskih radova među kojima izdvajamo:

Monografska studija

Colić, M. (2010): *Američki slon: zakonodavni profil televizije u Sjedinjenim Američkim Državama*. Beograd: Institut za uporedno pravo.

Publikacije u časopisima nacionalnog značaja

- Colić, M. (2014): Tri pedagoške refleksije Bogdana Suhodolskog u: *Kultura polisa*, br. 25, 2014. Novi Sad, str. 345–359.
- Colić, M. (2012): “Hegelovska koncepcija odnosa gospodara i roba na primeru Kornejevog „Sida“” u: *Zbornik Matice srpske za scenske umetnosti i muziku*, br. 47, 2012. Novi Sad, str. 51–64,
- Colić, M. (2010): “Vek sebičnosti: zaštita javnih interesa u eri globalizacije tržišta i korporatizacije medija” u: *Kultura polisa*, br. 13/14, 2010. Novi Sad, str. 369–386,
- Colić, M. (2009): “Korporativni interesi nasuprot javnih interesa u okviru televizijskog sistema Sjedinjenih Američkih Država” u: *Kultura polisa*, br. 11/12, 2009. Novi Sad, str. 411–438.
- Colić, M. (2009): “Modeli pravne regulative televizijskog emitovanja u Sjedinjenim Američkim Državama” u: *Strani pravni život*, br. 3, 2009. Institut za uporedno pravo. Beograd, str. 297–335.
- Colić, M. (2009): “Simboličko nasilje televizijske reklame”u: *Zbornik radova Fakulteta dramskih umetnosti* br. 15, 2009, str. 153–163.

Detaljna analiza doktorske disertacije

Iako bi se po naslovu dalo zaključiti da je doktorska disertacija mr Miroslava Colića eksplicitno pozicionirana u polje studija medija i posebno studije televizije, reč je o kompleksnom i interdisciplinarnom istraživanju koje medijska teorijska polazišta povezuje sa pedagoškim teorijama i filozofskim bavljenjem obrazovanjem i vaspitanjem, posebno sa studijama zagovornika kritičke pedagogije odnosno „pedagogije za oslobođenje“ kojoj je konfrontirana pedagogija konformizma i konzumerizma.

Predmet

Predmet istraživanja koji je u osnovi ove disertacije stavlja fokus na obrazovni program TV Beograd u periodu od 1964. do 1980. godine, koji se analitičkim metodama komparira sa mestom obrazovne funkcije u programima savremenih tv stanica, bilo da je reč o javnom ili komercijalnom sektoru.

Šezdesetih i sedamdesetih godine 20. veka TV Beograd je koncipirala i producirala, prema mnogim istraživanjima, najkvalitetniji obrazovni programi koji danas može biti tretiran kao paradigma kvalitetnog, društveno opravdanog i unikatnog medijskog sadržaja koji je u punom obimu bio usaglašen sa društvenim potrebama i

najkvalitetnijim pedagoškim praksama. Od osamdesetih godina svetska ekonomija se razvija u neoliberalnom ključu što se odražava i na televiziju kao medije i televizijske sadržaje koji su sada snažno orijentisani ka tržištu odnosno produkciji lakih i zabavnih sadržaja koji lako stižu i lako se „konzumiraju“ od strane publike. Ono što je bio trend televizija u Evropi osamdesetih, postalo je trend Balkana i Srbije u godinama tranzicije, raspada Jugoslavije, a može se reći da traje i danas.

Prateći genezu razvoja Obrazovnog programa TV Beograd kroz određene faze i definišući karakteristične emisije, a posebno akcentujući delatnost Redakcije školskog programa koja je osnovana 1966. godine i koja ove godine obeležava jubilej, radom se stvara most između društveno–političkih prilika, delatnosti i dometa TV Beograda na planu edukacije, pedagoške teorije i prakse nekad, sa savremenim trenutkom RTS-a kao javnog servisa.

Ciljevi rada i zadaci istraživanja

Ono što je u uvodnom delu rada i istraživanja kandidat istakao kao svoj cilj i što je uspešno u radu sproveo je ispitivanje, analiza i kontekstualizacija veze između društveno-političkih kretanja, razvoja pedagoške teorijske misli i programsko-produkcionog modelovanja obrazovnih televizijskih programa. Kao analitički i eksplorativno-deskriptivni zadaci istraživanja definisana su:

- Istraživanje teorijskih polazišta zagovornika „obrazovanja za oslobođenje“, pedagoga i filozofa: P. Freirea, I. Ilića, B. Suhodolskog, kao i Dž. Djujija, H. Markuzea, A. Nila i implikacija ovog teorijskog diskursa na kreiranje obrazovnih programa TV Beograd (1964–1980);
- Kvalitativna i kvantitativna analiza opšte-obrazovnog, naučnog i školskog programa TV Beograd kada je delovao kao jedinstven i jedini republički RTV centar u Srbiji;
- Komparativna analiza obrazovnog programa TV Beograd iz perioda jednopartijskog sistema Socijalističke Jugoslavije, sa savremenim obrazovnim programima Javnog servisa RTS-a u periodu demokratskog (višepartijskog), tržišno određenog društvenog sistema;
- Analiza i prezentacija savremenog stanja u kome se nalazi obrazovna funkcija televizije sa posebnim akcentom na specifičnosti ove funkcije u programima komercijalnih TV emitera sa nacionalnim pokrivanjem;
- Pokazati i dokazati da je jugoslovensko, socijalističko društvo obezbeđivalo kvalitetnu obrazovnu politiku koja se oslikavala kroz vrlo kvalitetnu programsku politiku i produkciju obrazovnih programa TV Beograd.

Hipoteze

Centralna hipoteza istraživanja vezana je za dokazivanje teze da obrazovni procesi koji se odvijaju u jednom društvu najdirektnije zavise, odgovaraju duhu vremena i njegovoj teleologiji, a da mediji, konkretno televizija, mogu biti tretirani kao ogledni prostor ovih procesa. Istorijska iskustva u ovom smislu trebalo bi da budu izvoršte

saznanja i u pogledu ovog istraživanja, pozitivne prakse kao inspiracije za kreiranje obrazovnih praksi u ekonomski i politički destimulativnim uslovima u kojima se obrazovanje povlači pred liberalnim i neoliberalnim trendovima. Istovremeno i u kontekstu savremenih kretanja, rad je pokušao da dokaže i dokazao hipotezu da porast broja TV kanala i kvantiteta emisija koje oni nude, ne znači nužno i podizanje kvaliteta programa uopšte, a posebno obrazovnih sadržaja. Time se još snažnije potvrđuje zapažanje da smo na našim prostorima, u vreme jednopartijskog sistema i relativno „zatvorenog društva“ suštinski imali vrlo progresivno i funkcionalno delovanje televizije na planu produkcije i plasmana televizijskih programa sa obrazovnom funkcijom odnosno edukativnog uticaja na građane i publiku.

Metodologija

U svom istraživanju kandidat je koristio širokog dijapazona teorijskih i empirijskih metoda. Od teorijskih metoda korišćene su: analiza teorijskih stavova teoretičara medija, pedagoga, filozofa, sociologa obrazovanja, odnosno analiza literature iz različitih naučnih oblasti – teorije medija, sociologije masovnih komunikacija, pedagogije, teorije obrazovanja, sociologije kulture. Prikupljanje podataka za potrebe istraživanja izvršeno je posredstvom analize primarne literature iz referentnih oblasti, analize sekundarne literature, metode studije slučaja (Obrazovni program TV Beograd kao državne televizije 1964-1980, TV Beograd kao dela Javnog servisa (2013-2014) i komercijalnih TV stanica sa nacionalnim pokrivanjem u periodu 2013-2014 i intervju sa kreatorima navedenih programa angažovanim u TV Beograd. U postupku obrade građe korišćene su: istorijsko–generička, teorijsko–analitička, analitičko–deskriptivna, komparativna, teorijsko–deduktivna, empirijsko–induktivna, analiza sadržaja, analiza produkcionih modela i kvantitativna analiza.

Literatura koja je korišćena je veoma obimna, aktuelna i u korelaciji sa predmetom i postvaljenim ciljevima istraživanja. Posebno treba naglasiti adekvatno korišćenje arhivske građe i to ne samo u smislu pisanih izvora (izveštaji o realizovanim programima RTB, „košuljice“ emisija) već i audio-vizuelnih materijala, emisija i programa opšte-obrazovne, naučne i redakcije školskog programa.

Analiza sadržaja doktorske disertacije

Nakon **prvog, uvodnog teorijsko-metodološkog dela rada**, u kome su predstavljeni predmet rada, ciljevi, hipoteze i metodologija, doktorand struktuirao **drugo poglavlje** rada koje imenuje kao **Društveno–kritička pedagogija**. U teorijskom smislu reč je o baznom poglavlju u kome je dat kritički pregled razvoja pedagoških teorija sa ciljem da se u nastavku rada ove teorije kontekstualizuju u odnosu na kapacitete medija, prvenstveno televizije odnosno uoči, opiše i valorizuje njen kapacitet u smislu plasiranja pedagoških poruka i ostvarivanja obrazovno-vaspitne funkcije. Nakon kratkog pregleda pojave i prvih vekova geneze pedagoških teorija, kandidat se fokusira na teorijski rad brazilskog teoretičara i pedagoga Paula Freirea koji obrazovnu teoriju i praksu podučavanja, vidi kao sredstvo u borbi protiv

dominantnih i represivnih narativa. Njegovi teorijski stavovi pripadaju korpusu kritičke pedagogije odnosno “pedagogije za oslobađanje” i stvaranje društva jednakih. Od ostalih teoretičara čije su ideje i koncepti predstavljeni i diskutovani su: austrijski teoretičar i filozof Ivan Ilić (teorija o “deškolovanom društvu”) i poljski filozof i teoretičar obrazovanja Bogdan Suhodolski (teorija o “trećoj pedagogiji”). Ideje ovih teoretičara i edukatora snažno su uticale na oblikovanje duhovne klime u periodu u kojem su koncipirani i proizvođeni prvi i najkvalitetniji obrazovni programi u našoj zemlji i svetu.

U **trećem poglavlju – Pedagogija dehumanizacije**, teorijskim stavovima predstavnika kritičke pedagogije tj. „pedagogije za oslobođenje“ (P. Freire, I. Ilić, B. Suhodolski i dr.) konfrontirana su učenja o pedagogiji konformizma i konzumerizma, naučnika i praktičara Edvarda Berneza, Ernesta Dihtera, koja su se reperkutovala generalno na razvoj društva, pedagoške misli, ali i obrazovnog delovanja medija. U ovom delu rada predstavljena su i teorijska razmatranja teoretičara poput: Nila Postmana, Noama Čomskog, Anrija Žirua, Pitera Meklarena, Dragana Kokovića, Đure Šušnjića, Mile Alečković Nikolić, Divne Vuksanović i drugih.

Obrazovne mogućnosti televizije – teorijski i istorijski aspekti je naslov **četvrtog poglavlja** koje daje drugu i vrlo bitnu teorijsku osnovu rada s obzirom da detaljno predstavlja osnovne karakteristike edukativne, obrazovne funkciju televizije, njenu genezu i savremeni trenutak za koji se može reći da reflektuje krizu obrazovne funkcije medija uopšte i zamah neoliberalizma sa kojim ova oblast postaje marginalna u odnosu na dominantne zabavne sadržaje.

U fino građenoj strukturi rada, nadovezuje se **peto poglavlje Obrazovni program Televizije Beograd (1964-1980)** kao deo rada koji pokazuje u istraživačkom smislu dosledno sprovođenje istorijske metode i metode indukcije. Kroz prikaz nastanka i razvoja različitih produkcionih, organizacionih i programskih segmenata Obrazovnog programa RTB-a kao državne medijske kuće, predstavljene su najznačajnije karakteristike razvoja, dominantni obrasci u realizaciji edukacije putem ovog medija, karakteristične emisije i generalno konkretizacija procesa edukacije kroz medijske sadržaje ove medijske kuće. Posebno je bitno konstatovati da je ovo poglavlje svojevrsan „vremepolov“, pokušaj istorijske rekonstrukcije razvoja ove funkcije uz vremensku kontekstualizaciju odnosno sagledavanje društveno-ekonomskih i kulturnih uslova u kojima su se ovi programi producirali i plasirali. Uprkos uvreženom mišljenju da su šezdesete i sedamdesete godine 20. veka u socijalističkoj Jugoslaviji okarakterisane kao retrogradne, represivne, obeležene autokratskim političkim sistemom, realizacija obrazovne funkcije u okvirima TV Beograd bila je na vrlo visokom profesionalnom nivou i sa visokim stepenom impakta u odnosu na ostvarivanje obrazovno-vaspitne funkcije.

U želji da se uspostavi jedna funkcionalna komparacija prošlosti i sadašnjosti, odnosno obrazovnih kapaciteta televizije u različitim periodima, ali i da se istakne dualite između pedagoških teorija koje vode ka „pedagogiji oslobađanja“ odnosno pedagoške misli koja snažniji akcenat stavlja na konzumerizam i konformizam, **šesto poglavlje Obrazovna funkcija u programima TV stanica u Srbiji (2013–2014)** operiše aktuelnim podacima o mestu obrazovne funkcije u programima komercijalnih

tv stanica sa nacionalnim pokrivanjem i javnog servisa odnosno RTS-a. Ovo poglavlje i podaci izneti u njemu snažno svedoče o brojnim negativnostima procesa medijske deregulacije koji trenutno u Srbiji pokazuju svoje najnegativnije strane u smislu prevelike orijentacije ka popularnim i komercijalnim sadržajima kada je reč o tržišno orijentisanim medijima odnosno o nedovoljnom investiranju javnog servisa u obrazovne programe i svojevrsnu „programsku getoizaciju“ edukacije s obzirom da ovi sadržaji svoje mesto nalaze mahom na programu RTS 2 ili RTS 3 što direktno utiče na rejting ovih programa.

Poslednje, **sedmo poglavlje** rada je **Zaključak** u kome je kandidat sublimirao sve iznete stavove i teorijska polazišta i izvršio njihovu kontekstualizaciju u odnosu na sprovedeno empirijsko istraživanje u čijem fokusu je sa jedne strane razvoj obrazovnog programa RTB-a u periodu od 1964. do 1980. godine, odnosno savremeni razvoj edukativnih programa i emisija javnog servisa i komercijalnih TV stanica sa nacionalnim pokrivanjem. Istovremeno u ovom delu rada kandidat je sintetizovao rezultate istraživanja kojim je dokazao postavljene hipoteze odnosno ostvario postavljene ciljeve istraživanja.

Ocena ostvarenih rezultata

U fokusu istraživanja ove doktorske disertacije bilo je ispitivanje veza između programsko–produkcionog modelovanja obrazovnih televizijskih programa u Srbiji, klime i duha vremena u kome su ti programi producirani i opšteg teorijskog diskursa iz oblasti pedagogije, posebno medijske pedagogije. Šezdesete i sedamdesete godine 20. veka obeležio je, u svetu, ali i kod nas, razvoj masovnih komunikacija u njihovim najpozitivnijim aspektima. Međutim početkom 80-tih beleži se zamah neoliberalne ekonomije u kojoj je akcenat na tržištu, što postaje osobenost delatnosti medija, posebno televizije.

U radu su identifikovane pedagoške koncepcije pod čijim uticajima su modelovani obrazovni programi TV Beograd, koji su vodili kreiranju ne samo kvalitetnog i vrhunskog delovanja odnosno „čistog i zdravog“ medijskog prostora. I kao što istorijski u razvojnom smislu imamo razvoj i smene suprotstavljenih društveno-istorijskih procesa, tako imamo i dve konfrontirane medijske refleksije u pogledu realizacije pedagoških ideja i obrazovne funkcije medija. Prvi edukativni koncept sprovodili su televizijski programi šezdesetih i sedamdesetih godina i temeljili su se na konceptu obrazovanja za oslobođenje. Drugi, koji realizuju televizijski programi danas, svoja polazišta ima u koncepciji obrazovanja koje se temelji na konformizmu i konzumerizmu, što za rezultat ima televizijske programe koji su odraz ovakvog prosedeaa.

U smislu izrečenog kandidat je kroz niz empirijskih istraživanja dokazao postavljenu hipotezu da obrazovanje i posebno obrazovanje u kome učestvuju elektronski mediji odgovara duhu vremena i teleologiji društva u kojem nastaje. Obrazovni programi TV Beograd koji su nastali u periodu od 1964. do 1980. godine dokaz su i praktična

demonstracija međuzavisnosti obrazovanja i društvenog razvitka sa najpozitivnijim rezultatima i posledicama. Sa druge strane, konzumerizam i konformizam savremenog trenutka, proizveli su neprihvatljive medijske modele koji su u snažnoj suprotnosti sa pozitivnim i društvenim i etičkim principima, podređeni komercijalnim i tržišnim principima.

Kritički osvrt – Ocena naučnog doprinosa teze

S obzirom na skromne teorijske izvore i manjak literature koja se bavi kritičkom i naučnom obradom teme “Programsko-produkciono modelovanje Obrazovnog programa TV Beograd u periodu od 1964. do 1980. godine, kao paradigme društveno opravdane i medijski uspešne edukacije”, ova disertacija daje interdisciplinarni naučni doprinos u okviru polja društveno–humanističkih nauka. Posebno se može istaći njegov doprinos studijama kulture i medija, medijskoj historiografiji, filozofiji, sociologiji i posebno pedagogiji tačnije medijskoj pedagogiji, koja je od šezdesetih godina etablirana kao naučna disciplina.

U tom smislu istraživanje i teza doktoranda mr Miroslava Colića razvija debatu u kojoj su sa jedne strane postavljene ideje Paula Freirea i Ivana Ilića, čiji su teorijski stavovi doprineli razvoju teorije i prakse obrazovanja za oslobođenje, zasnovane na kritičkom mišljenju i kritičkoj intervenciji u odnosu na društvenu realnost. Tretirajući savremeno obrazovanje i savremenu pedagogiju kao pedagogiju tlačenja, Freire predlaže obrazovanje kao praksu oslobađanja, koja za svoj krajnji cilj ima oslobođenje čoveka. Takav pogled vodi promeni paradigme koja je nemoguća bez kritičke svesti. Ovom teorijskom diskursu je konfrontiran utilitarni, neoliberalni koncept kao paradigma sve veće korporatizacije i komercijalizacije obrazovanja u svetu, ali i kod nas.

U uslovima društvenog konformizma kakav nameću tržišni principi, obrazovanje i znanje se vrednuju na osnovu njihove korisnosti i aktuelnosti, postaju spoljašnji faktor u odnosu na celovit razvoj ličnosti, prestaju da budu od značaja za život i pretvaraju se u puko sredstvo za preživljavanje, što je, prema Teodoru Adornu, precizan pokazatelj da živimo u doba polukulture ili diktature mnjenja. Drugim rečima, obrazovanje se pretvorilo u pseudoobrazovanje ili poluobrazovanje, upravo stoga što se njegova uloga nepovratno svela na to da održava i podstiče, umesto da menja, postojeće društvene okolnosti (A. Dobrijević).

Navedeni stavovi u radu su kvalitetno elaborirani upravo kroz analizu „zlatnog perioda“ produkcije obrazovnih sadržaja TV Beograd i komparaciju sa savremenim kretanjima u domenu produkcije edukativnih programa. U tom smislu fokus nije samo na tradiciji i tv programima koji nastaju kao rezultat produkcije javnog servisa, što je inače njegova zakonska obaveza, već i na analizi delovanja komercijalnih, nacionalnih, tv stanica u smislu čega rad pokazuje da u savremenim uslovima prevagu i dominaciju u medijskim tekstovima ipak odnose konzumerizam i konformizam što će verovatno detaljnije biti analizirano nekim budućim teorijskim radovima.

U izradi rada primenjene su odgovarajuće interdisciplinarnе i autentične naučne metode i njima primereni kategorijalni aparati. Sprovedeni istraživački postupak obezbedio je teorijsku osnovu i materijal do koga se došlo empirijskim putem koji može dalje biti interpretiran i tumačen u skladu sa potrebama drugih istraživača i teoretičara. Rezultati istraživanja potencijalno bi mogli biti korisni na više različitih načina: u kreiranju novih nacionalnih edukativnih i medijskih politika, naročito, u perspektivi, nove medijske strategije javnog medijskog servisa, potom u smislu kreiranja novih pedagoških praksi i pedagoških modela koji se temelje na upotrebi medija u obrazovnom procesu i konačno u smislu davanja vrlo konkretnih preporuka za redefinisane koncepta produkcije edukativnih televizijskih programa.

Zaključak

Doktorska disertacija mr Miroslava Colića predstavlja kvalitetno, interdisciplinarno istraživanje koje povezuje oblasti studija medija, medijske produkcije i pedagogije odnosno medijske pedagogije. Rad se sastoji iz dva dela: teorijskog i empirijskog kroz koja se na metodološki utemeljen način razvijaju ideje o međuzavisnosti društvenog konteksta, pedagoške misli i medijske odnosno televizijske produkcije obrazovnih programa. U radu i kroz teorijski deo istraživanja i debate predstavljene su i konfrontirane pedagoške ideje zagovornika tzv. pedagogije za oslobođenje: Paula Freirea, Ivana Ilića, Bogdana Suhodolskog sa učenjima zagovornika pedagogije konformizma i konzumerizma: Edvarda Berneza i Ernesta Dihtera. Na temelju ove teorijske polarizacije analizirano je obrazovno delovanje televizije nekad, u „zlatno doba“ televizije u Srbiji koje se vezuje za šezdesete i sedamdesete godine, i danas u vremenu deregulacije gde je obrazovna funkcija u programima javnog servisa marginalizovana, dok je u programima komercijalnih emitera procentualno zanemarljiva uprkos ideji da se obrazovnim prikazima sadržaji koji suštinski samo sekundarno ostvaruju ovu funkciju.

Istovremeno ova teza daje i originalni doprinos razumevanju razvoja istorije domaće televizijske produkcije i njenih obrazovnih programa koji su proizvedeni u socijalističkim uslovima, uslovima zatvorenog društva, ali koje je negovalo vrhunske vrednosti kojima se promovise ideja pedagogije za oslobađanje. Sa druge strane u novim, savremenim, demokratskim uslovima, televizijska produkcija je generalno svedena na težnju za profitom u smislu čega nestaje interesovanja za istinskim edukativnim delovanjem što pruža prostor afirmaciji pedagogije konformizma i konzumerizma. Istraživanjem je jasno pokazano da je produkcija obrazovnih programa TV Beograd šezdesetih i sedamdesetih godina bila u funkciji društveno opravdane i medijski uspešne edukacije. Današnji, savremeni televizijski programi, pokazuju da se ovaj medij u potpunosti priklonio vrednostima tržišne ideologije, zanemarujući osnovne ideje „prosvetiteljstva“, te autentične potrebe građana.

Na osnovu svega izrečenog Komisija koja je radila u sastavu: dr Nikola Maričić, red. prof, dr Dragan Veselinović, red. prof, dr Ljiljana Bogoeva Sedlar, red. prof. u penziji, dr Irena Ristić, docent i dr Mirjana Nikolić, red. prof. i mentor **pozitivno procenjuje** završeno istraživanje i doktorsku disertaciju kandidata Miroslava Colića sa temom: **„Programsko-produkciono modelovanje obrazovnog programa Televizije Beograd u periodu od 1964. do 1980. godine, kao paradigma društveno opravdane i medijski uspešne edukacije“** i predlaže nastavak procedure koji podzumeva uvid javnosti i izjašnjavanje Senata UU.

U Beogradu, 29. aprila 2016.

dr Nikola Maričić, red, prof.

dr Dragan Veselinović, red. prof.

dr Ljiljana Bogoeva Sedlar, red. prof.

u penziji

dr Irena Ristić, docent

dr Mirjana Nikolić, red. prof. i mentor